

Lies
van Gasse

Ars Poetica

2	V ANS
4	V ANS
6	V ANS
8	REVOLÚCIA II
12	WENTELING II
16	REVOLUTION II
20	REVOLÚCIA XVII
22	WENTELING XVII
24	REVOLUTION XVII
26	REVOLÚCIA XXI
28	WENTELING XXI
30	REVOLUTION XXI
32	SEN
34	DE DROOM
36	THE DREAM
38	UNTITLED
39	UNTITLED
40	UNTITLED

V ANS

Oči otvorené jeho hlava vyzerá ako prúd z ktorého slová prúdia pomalšie. Topí sa. Je na pokraji slz.
„Poď a povedz mi, čo sa ti stalo.“ Mlčí.

Úpenlivo hľadím do jeho očí. Pýtam sa: „Si hore?
Vidíš tieto vlasy, tieto oči? To som ja,
sestra, ktorá sa o teba starala. Volám sa Ans.“

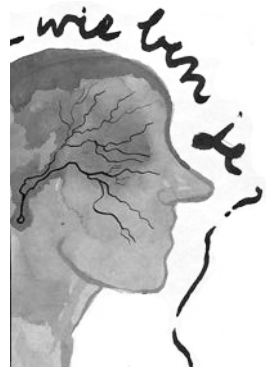
Už nedostávam odpoveď. Vyzerá, akoby vo svojej hlave
zvádzal boj s jazykom, trasľavo vychrlil hlásky.
Cítim tú bolesť jazyka a krku ktoré v panike niečo zasiahnu

a v jeho očiach narastá tieseň, ó, akoby som svoje vencovité tepny
chcela spojiť s jeho slezinou a bez jazykovej bariéry mu povedať
že mu budem verná a budem k nemu jemná, uviazlo to v tejto tvrdej prázdnote.

Prikryjem ho a priložím obklady. Hrču za hrčou natriem masťou.
Do miestností vojde doktor. „Ans, sestra moja, ako sa má
zranený? Prúdi mu ešte v žilách jed?“

Komáre sú ťažký druh. Človek môže len dúfať,
že nenastúpia choroby. Dobre ho opatrujte. A dávajte mu často piť.“

Ach, chcela by som, aby mohol ostať.
Lebo nemá ani dokumentáciu.

Lies van Gasse

Všetko, čo vieme, je jeho meno, krvná skupina
a to, že ho v ďalekej krajine napadli komáre.

„Som taký smädný a, ach, ako je teplo.“ „Môj Hauser.“
Mlčiac priložím obklad. „Kto len si?“

Hauser na mňa nechápavo pozrie. Trocha zakašle.
„Ach, aká červená!“ A náhlivo si siahne na hrud.

Roztrhne časti svojej košele.
Domnievam sa, že ho zvierajú od kašľa, no nie,
divo otvorí oči, pochodňami udiera do mojej hlavy,
bije celou silou do svojho tela. „Zachráň ma!“

Au, moja hlava.
Cítim sa, akoby sa išla rozštiepiť.
Moje vlasy spievajú,
počujem červené zvuky hráča na citare.

Blízko domu znie India v ktorej môj Hauser
počuje hlasy. A keď táto hra ustane, cítim smútok.

„Áno, zachránim ťa.“ Hory stúpajú
a jeho oči neodpovedajú.
Myslím, že hory ho prinesú ku mne.
Vlasy nás prinesú domov. Že budem v ňom.

V ANS

De ogen open lijkt zijn hoofd een vloed waaruit de woorden
trager schieten. Hij verdrinkt. De tranen zijn hem na.
'Kom, en zeg me wat je overkwam.' Hij zwijgt.

Ik kijk vol vlijt zijn ogen in. Ik vraag hem: 'Ben je wakker?
Kun je deze haren, deze ogen zien? Dit ben ik dan,
de zuster die je heeft verpleegd. Mijn naam is Ans.'

Ik krijg geen woorden meer terug. Hij lijkt wel in zijn hoofd
een strijd met taal te voeren, trillend stoot hij letters uit.
Ik onderga de pijn van tong en hals die in paniek iets raken,

en in zijn ogen welt zijn nood op, o, ik zou mijn kransslagaders
met zijn milt verbinden willen en hem taalloos willen tonen
dat ik trouw en zacht hem toe zal doen, dit lam in deze harde leegte.

Ik dek hem toe en leg compressen. Bult na bult bestrijk ik met wat zalf.
De dokter komt de kamer binnen. 'Ans, mijn zuster, hoe vergaat het
de gewonde? Siet het gif nog in zijn venen?'

Muggen zijn een harde soort. Een mens kan enkel hopen
dat de ziektes staken. Berg hem goed. En geef hem vaak te drinken.'

Ach, ik wou dat hij mocht blijven.
Want hij heeft niet eens dossiers.

Al wat wij weten is zijn naam, zijn bloedgroep
en dat hij in een ver land door muggen is geteisterd.

'Ik heb zo'n dorst en o, wat is het warm.' 'Mijn Hauser.'
Zwijgend leg ik een kompres. 'Wie ben je toch?'

Hauser kijkt me niet begrijpend aan. Hij hoest een beetje.
'O, wat rood!' En ijlend grijpt hij naar de borst.

Hij trekt de panden van zijn hemd uiteen.
Ik meen dat hij benauwd van het hoesten is, maar neen,
hij opent woest de ogen, knalt met toortsen in mijn kop,
bonkt met al zijn vuistkracht op zijn bast. 'Berg me!'

Ach, mijn hoofd.

Het voelt alsof het splijten zal.

Ik ken een tijd waarin mijn haren zingen,
hoor de rode klanken van de sitarspeler.

Dicht bij huis weergalmt het India waarin mijn Hauser
stemmen hoort. En eens het spel gestaakt, voel ik mij troebel.

'Ja, ik berg je'. Bergen groeien hoog
en in zijn ogen antwoordt niets.

Ik denk dat bergen hem naar mij gaan brengen.
Haren ons naar huis. Dat ik in hem zal zijn.

V ANS

With his eyes open his head is like a flood from which the words
flow more slowly. He's drowning. The teardrops follow him.
'Come, tell me what happened to you'. No answer.

I look searchingly in his eyes. I ask him, 'Are you awake?'
Do you see this hair, do you see these eyes? Hello, it's me,
the sister who's been nursing you. My name is Ans'.

I receive no word in answer. He seems to be fighting
a mental war with language, trembling he spits out letters
I feel the pain of tongue and throat when touching something in panic,
and in his eyes his need wells up, oh, if only I could join my
coronary arteries with his spleen and show him without words that
I will be true and tender to him, this lamb in this forsaken void.

I cover him and lay compresses. Bite after bite I soothe with ointment.
The doctor comes into the room. 'Ans, my sister, how fares the
injured party? Poison still sizzling in his veins?'

Mosquitoes are tough creatures. A person can only hope
that the sickness gives up. Tend him well. And give him plenty to drink'.

If only he could stay with us.
He doesn't even have a file.

All we know of him is his name, his blood Group
and that, in a far land, he has been plagued by mosquitoes

'I'm so thirsty and, oh, how hot it is'. 'My Hauser'.
Quietly, I lay a compress. 'So who are you?'

Hauser looks back, uncomprehending. He coughs a little.
'Oh, how red!' And clutches wildly at his chest.

He tears the panels of his shirt apart
I think that he is hot from all the coughing, but no,
he opens his eyes fiercely, smashing torches through my head
thumps with all his might upon his breast. 'Tend me!'

Oh, my head
It feels as though it were splitting.
I know a time in which my hair is singing
hear the scarlet sounds of the sitar player.

Close to home resounds the India in which my Hauser
hears voices. And once the game is over I feel troubled.

'Yes, I'll tend you'. Gardens are tended well
and in his eyes nothing replies.
I think that gardens will bring him unto me
Hair will take us home. That I will be in him.

REVOLÚCIA II

Je to ešte mladé.

Hrá sa.

Obracia sa okolo striech
a preklápa večer na noc.

Nevinne prepletá šnúrky,
vešia sa na zadychčanu vodu.

Leje.

Leje keď sa teplo
pomaly rozplýva okolo domov.

Stúpa do kvapiek,
šplhá sa ako krúpy.

Dychtí.

Dychtí ako zem
očakávajúca rast,
košík, ktorý ukryje mačatá.

Horí ako červená, mokrá pokožka,
ako popoludnie na slnku.

Pije.

Voda neuhasí smäd,
rieky prúdia dnu,
prúdy otvárajú ústa.

Trhá švy
ktoré nás obťahujú
a odtrhne sa.

To započne ráno.

Šantí a dlaždice držia.
Steny nasávajú. Z jedného pohľadu
dokonca vidieť ako sa hýbe skriňa.

Obracia sa to a spadne.
Usadí sa v živote.

Vo vlhkej krajine by sa to nazvalo
mihotáním slnka, plný vzduch
ktorý si vyžaduje pozornosť, život mimo tiel.

Vyviera vo výške
ako voda z prameňa,
víri sa dole schodmi.

Lies van Gasse

Zabudne že v jej tele
je ukrytý zárodok staroby.
V jej márnení je to nekonečné.

Hrkúta ako neschodný chodník.
Ako štrk vo vode,
ako šelestiaca trstina.

Upokojí sa ako voda v kanvici.
Vlnenie zmizne,
rýchlo sa zarazene prizrieme.

Krúžilo to okolo neviditeľnej osi,
vhodilo dnu koristí.

Ako kliešť sa
vrylo pod kožu,
drzo škriabalo labkami.

Mohlo položiť slnko na pásiky na parapete,
natahnuť sa až kým sa podbrušie nehanebne takmer neodhalilo.

Mohlo to byť aj čierne a prefíkané.

Mohlo klusáť po dome vysoko na labkách,
plaziť sa popod lavice a v okamihu samopaše
v škárach kde by sme to nečakali.

Použilo ruže aby cicalo mlieko,
jahody na ľahký dych
a potravu pre spevavce keď prišiel bôľ

a keď matka falošne
ovinula ruky okolo dieťaťa,
zarevalo.

Je to mladé.

Po mesiacoch sa vzpriamilo,
behá po schodoch hore a dole.

Museli sme povedať
aké sú naše nohy pomalé.
Chceli sme všetko vyrozprávať,
no jazyk sa nám triasol.

Starosti sme nechali na kredenci,
otvorili sme okná, odľučali sme hlasno do vnútrozemia.

Je to modré.

Začali sme si myslieť, že hodiny sa už nepočítajú.

WENTELING II

Dat is nog jong.
Het speelt.

Dat wentelt zich over daken
en kantelt avond in nacht.

Dat strikt de veters argeloos,
verhangt zich aan ademloos water.

Dat giet.

Dat giet als de warmte
zich loom om de huizen legt.

Dat klautert in druppels,
klimt als hagel.

Dat snakt.

Dat snakt als de aarde
die groeien verwacht,
de mand die de katten wil bergen.

Dat gloeit als een rode, klamme huid,
als namiddag in zomer.

Dat drinkt.

Het water kan de dorst niet aan,
rivieren gieten binnen,
stromen slaan monden open.

Dat breekt de naden
die ons bespannen
en slaat los.

Dat zet de ochtend aan.

Het dartelt en de tegels houden vast.
Muren zuigen. In een ooghoek
ziet men zelfs de kast bewegen.

Dat wentelt zich en wiekt.
Dat legt zich in het leven neer.

In een nat land zou men het benoemen
als het zinderen van zon, de volle lucht
die aandacht eist, het leven buiten de lichamen.

In de droogte borrelt het op
als water uit de bron,
wervelt het trappen af.

Dat vergeet dat in haar lichaam
de kiem van ouderdom verborgen zit.
Dat is oneindig in haar verspilling.

Dat kirt als een niet te belopen pad.
Als grind in water,
als zomers, ritselend riet.

Dat stilt zich als water in de kom.
De deining verdwijnt,
wij kijken haast verbijsterd toe.

Het tolde om een onvindbare as,
sloeg de buit naar binnen.

Het had zich als een teek
onder de huid gezet,
klauwde ruw de poten.

Het kon de zon in strepen leggen op de vensterbank,
zich strekken tot de onderbuik haast onbeschaamd naar boven kwam.

Ook kon het zwart zijn en gewiekt.

Het kon hoog op de poten door het huis draven,
onder banken sluipen en in een moment van overmoed
in kieren die men niet verwacht.

Het gebruikte rozen om melk te zuigen,
aardbeien voor een zachte adem
en zangzaad als de weeën kwamen

nen zo de moeder onoprecht
haar armen om de baby sloeg,
dan brieste het.

Het is jong.

Het heeft zich na maanden opgericht,
loopt trappen op en af.

We moesten het maar zeggen
hoe onze benen traag zijn.
We wilden graag alles vertellen,
maar wankelden op de tong.

We lieten zorgen op het aanrecht staan,
trokken ramen open, snoven luid landinwaarts.

Het is blauw.

Wij zijn gaan denken dat de uren van geen tel meer zijn.

REVOLUTION II

That's still young,
It plays.

That rolls over roofs
tipping evening into night.

That ties laces guilelessly,
hangs itself on breathless water.

That pours.

That pours as the warmth
wraps itself sluggishly around the houses.

That clammers in droplets,
climbs like hail.

That yearns.

That yearns like the earth
that awaits growing,
the basket that longs to hold cats.

That glows like a red, clammy skin,
like afternoon in summer.

That drinks.

The water cannot match the thirst,
rivers pour inside,
streams burst mouths open.

That snaps the seams
that bind us
and breaks loose.

That spurs on the morning.

It darts, and the tiles hold fast.
Walls suck. From the corner of your eye
you can even see the cupboard move.

That turns about and tumbles.
That lays itself down in life.

In a wet land it would be called
the shimmering of the sun, the open air
in demand of attention, life outside the body.

In the dryness it bubbles up
like water from a spring,
swirling down stairs.

Lies van Gasse

That forgets that in her body
the seed of age lies dormant.
That is infinite in her wastage.

That gurgles like an impassable path.
Like gravel in water,
like summery, rustling reed.

That calms like water in the bowl.
The swell subsides,
we look on almost amazed.

It orbited an unfindable axis,
casting all inward.

It had settled like a tick
under the skin,
clawed the paws raw.
It could lay the sun in stripes on the windowsill,
stretch until the underbelly almost brazenly emerged.

It could be black, as well as artful.

It could trot on tiptoe through the house,
steal under sofas and, in a moment of recklessness,
into unexpected cracks.

It used roses to suckle milk,
strawberries for a soft breath
and birdseed when contractions came

and so the mother insincerely
wrapped her arms around the baby,
then it roared.

It's young.

After months, it raised itself,
walked up and down the stairs.

We had to admit
how slow our legs are.
We wanted to tell all,
but tottered on the tongue.

We left our cares on the draining board,
threw windows open, sniffed loudly inland.

It's blue.

We've started to think the hours no longer count.

REVOLÚCIA XVII

Tento večer, keď vzduch spieva ako krv
a keď trhá plachty, sedí holohlavá na horizonte.

Môžeme sa jej pozrieť priamo do srdca.

Vietor je slabý a premenlivý.
Strihá kone a dámy.

Tento večer, keď sa štiepia kamene
a vlasy nosí okolo ako laná,
vás vidíme stáť.

Môžete sa zmeniť na stenu z vody.

Sú to posledné hodiny
ktoré ju cicajú v záhube,
no vy jemne svietite uprostred.

Poháňa svojich mužov,
rozhodí laná, prejde na druhú stranu,
vyplaví sa za lepším životom.

Už nebude spievať,
číta váš tieň
na stene ktorá ju obklopuje.

Môže sa nabalíť.
To ju udrží v teple.

Takže tento večer,
keď potme prepláva
ako kuriatko ktoré nenájde svoje vajce,
žiadny muž neochráni svoje dievča.

Prečo by sa malo hľadať?

Bude sa okolo vás ovíjať
ako jemné lano.

Objíme vás ako drôt.

A tak,
to mladé,
hniezdo,

a všetok ten štrk medzi tým
spochívava ako malé pierko v nej
ktoré niekedy narastie na krídla.

Pod vašim jazykom nemám palicu
a neviem kde loď narazí na breh,
či sa rieka ťahá smerom dovnútra,
no tam kde to najkrajšie kolíše, tvrdo narazí.

Nič z tohto nie je nevyhnutné.
Musíme v sebe vyplniť výmoľ.

WENTELING XVII

Deze avond, wanneer de lucht zingt als bloed
en het laken scheurt, zit zij kaal op de einder.

Wij kunnen recht in haar hart kijken.

De wind is zwak en veranderlijk.
Ze knipt paarden en dames.

Deze avond, wanneer stenen splijten
en zij het haar als touwen rond zich draagt,
zien wij u staan.

U kan in een muur van water veranderen.

Het zijn de laatste uren
die haar in de vernieling zuigen,
maar u schijnt licht in het middelpunt.

Ze zit haar mannen op het vel,
gooit trossen los, steekt over,
bevaart een beter leven.

Ze zal niet meer zingen,
leest uw schaduw
op de wand die haar omsluit.

Ze kan ballen.
Het houdt haar warm.

Dus deze avond,
wanneer zij in het donker overzwemt
als een kuiken dat zijn ei niet vindt,
bergt geen man zijn meisje.

Waarom zou men zoeken?

Ze zal zich om u heen slaan
als zacht touw.

Ze zal u omhelzen als draad.

En zo,
het jong,
het nest

en al het grind daartussen
zit als een kleine veer in haar
die soms tot vleugels groeit.

Ik heb geen stok onder uw taal
en ik weet niet waar het schip zal stranden,
of de rivier zich inwaarts trekt,
maar wat het mooiste zweeft, valt hard.
Niets hiervan is noodzakelijk.
Wij hebben een wak te vullen in elkaar.

REVOLUTION XVII

This evening, when the air sings like blood
and tears the sheet, she sits bald on the horizon.

We look straight into her heart.

The wind is weak and changeable.
She cuts out horses and ladies.

This evening, when stones split
and she dresses the hair around her like ropes,
we see you stand.

You can change into a wall of water.

It's the final hours
that suck her into destruction,
but you radiate light at the core.

She gives her men a hard time,
casts off, crosses over,
voyages to a better life.

She will sing no more,
reads your shadow
on the wall enclosing her.

She can ball up.
It keeps her warm.

So this evening,
when she swims over in the dark
like a chick unable to find its egg,
no man will guard his girl.

Why would one search?

She will lash herself about you
like soft rope

She will embrace you
like thread.

And so,
the young,
the nest

and all the shingle in between
sits like a tiny feather in her
that might grow sometimes into wings.

I have no prop beneath your language,
and I don't know where the ship will strand,
whether the river runs inwards,
but what floats best, falls hard.
None of this is necessary.
We have a gap to fill in each other

REVOLÚCIA XXI

Toto ráno keď som po rokoch prišla hore,
som mala vlasy mokré,
pod pazuchami mi rástli šupiny.

Na pokožke spočívala horúčosť
ako falošný akord.
Bábiky ležali nahé.

Červy požierali moje prsty
a rast si vyžadoval čas.

Keď sa aj moje oči otvorili,
vyšlo slnko. Žaby náhle stíchli.

Takmer ma to mrzelo.

Bol tam záves ktorý mi bránil vo výhľade
a moje plutvy nasávali.

Nenaučila som sa nič, no táto jar
mi dala mŕtve konáre a jemný močiar.
Viac som nepotrebovala.

Uvedomila som si že dokonca veľké ryby
sajú bolesť, aby bola najjemnejšia krajina splavná.

Uvedomila som si že tam kde sa stretávajú konce,
chce nič ešte niečo znamenať.

Sú v nás zvláštne prúdy,
ktoré nás ťahajú do výšok a do hĺbok,

no po rokoch pomalosti rýchlo prebehneme.

Plavíme sa ku koncu.
Hlad láka.

Som sťažeň, ktorý chytá slová,
laná ťažko, ale pevne.

Lies van Gasse

WENTELING XXI

Deze ochtend, toen ik na jaren boven kwam,
waren mijn haren nat,
groeiden er schubben onder mijn oksels.

Hitte rustte op de huid
als een vals akkoord.
De poppen lagen bloot.

Maden vraten aan mijn vingers
en het groeien kostte tijd.

Toen ook mijn ogen open gingen,
kwam de zon op. Padden zwegen plots.

Ik had bijna spijt.

Er was een gordijn dat mij het zicht benam
en mijn vinnen zogen aan.

Ik had niets geleerd, maar deze lente
gaf mij dode takken en een zacht moeras.
Meer had ik niet nodig.

Ik bedacht dat zelfs de grootste vissen
pijn zuigen, dat het zachtste land bevaarbaar is.

Ik bedacht dat waar de eindes elkaar raken,
niets nog wat wil zeggen.

Er zitten vreemde stromingen in ons,
die ons in hoogtes en dieptes trekken,

maar na jaren van traagheid lopen we snel over.

Wij varen naar het einde.
Honger trekt.

Ik ben een mast die woorden vangt,
de touwen hard, maar strak.

REVOLUTION XXI

This morning when, after years, I emerged,
my hair was wet,
scales grew beneath my arms.

Heat lingered on the skin
like a false note.
The chrysalids lay exposed.

Maggots nibbled at my fingers
and growing took time.

When my eyes also opened,
up came the sun. Toads were suddenly silent.

I felt almost sorry.

There was a curtain blocking my view
and my fins stuck.

I had learned nothing, but this spring
gave me dead branches and a soft marsh.
This was all I needed.

I thought that even the biggest fish
suck pain, that the softest land is sailable.

I thought that where the ends meet
nothing means a thing anymore.

There are strange currents in us,
that drag us into peaks and troughs,

but after years of sluggishness we swiftly overflow.

We sail towards the end.
Hunger pulls.

I am a mast that picks up words,
the ropes hard, but tight.

Lies van Gasse

SEN

Tentoraz som
išla okolo zeme
v starých, vlnených stanoch.

Požiadali ste ma aby som hovorila jasne.

Na vzduchu ležala krajina,
na krajine ležala plachta.
Každý kváder bol znakom blahobytu.

Dvíha sa sťažeň.
Hučí vlak.
Večer sústredene padá.

Ruže ležia na posteliach, ktoré nás nesú,
no my sa točíme v prachu.
Stuha visí okolo ramien.

Viac než jedenkrát sa nebo
otvorí a zavrie.

V noci narazí voda do stien
a my to počujeme. Brodíme sa.

Natierame si pokožku,
opaľujeme si končatiny.

Stará gazela spieva
V bruchu vznikajú ťavy.

Lies van Gasse

DE DROOM

Deze keer ben ik
om de aarde gegaan
in oude, wollen tenten.

U vroeg mij om helder te spreken.

Op de lucht lag het land,
op het land lag een doek.
Elk blok was een teken van voorspoed.

Er staat een mast op.
Een trein dendert.
De avond valt aandachtig.

Rozen liggen op de bedden die ons dragen,
maar wij draaien in het stof.
Lint hangt om de armen.

Meer dan eens trekt de hemel
open en dicht.

In de nacht valt water langs de muren
en wij horen het. Wij waden.

Wij smeren onze huid,
looien onze leden.

Een oude gazelle zingt
In de buik worden kamelen.

Lies van Gasse

THE DREAM

This time I went
around the earth
in aged, woollen tents.

You asked me to speak clearly.

On the sky lay the land,
on the land lay a cloth.
Each block was a sign of fortune.

A mast arises.
A train hurtles.
Evening falls intently.

Roses lie on the beds that bear us,
but we turn in the dust.
Ribbons hanging round our arms.

More than once the heavens
clear then cloud over.

Water runs down the walls in the night
and we can hear it. We wade.

We smear our skin,
tan our limbs.

An old gazelle sings
In the belly, camels become.

Lies van Gasse

UNTITLED

Počas noci ktoré nasledovali,
som zjedla toľko cukru
že sa zo mňa stal kôň.

Vystrekla a vyskočila som ako voda,
padla príliš ďaleko, príliš hlboko.
Dych sa zrýchľoval. Pazúry viseli.
Základy sa v nás dvíhali.

Rozprávania malo mnoho podôb.
Ešte som vám mala povedať
že dvere sú otvorené.

Mysel bola vždy voľná.
V mojom bruchu, mäkkom ako zvierka,
sa nachádzal muž čo robí ľudí.

Občas som sa prebudila v inom meste,
no nikdy tam nebolo žiadne skrotené srdce.
Cesta vyberala. V sebe som ukryla
nebo.

Lies van Gasse

UNTITLED

In dem nachten die kwamen
at ik zoveel suiker
dat ik een paard werd.

Ik schoot en sprong als water,
te ver, te diep gevallen.
Adem woekerde. Klauwen hingen.
Gronden rezen in ons.

Het praten had vele vormen.
Ik moest u nog vertellen
dat er deuren open staan.

De geest was altijd vloeibaar.
In mijn buik, zacht als een dier,
zat een man die mensen maakt.

Soms werd ik wakker in een andere stad,
maar geen hart was daar ooit tam.
De weg koos. Ik borg in mij
een hemel.

UNTITLED

In the nights that followed
I ate so much sugar
that I became a horse.

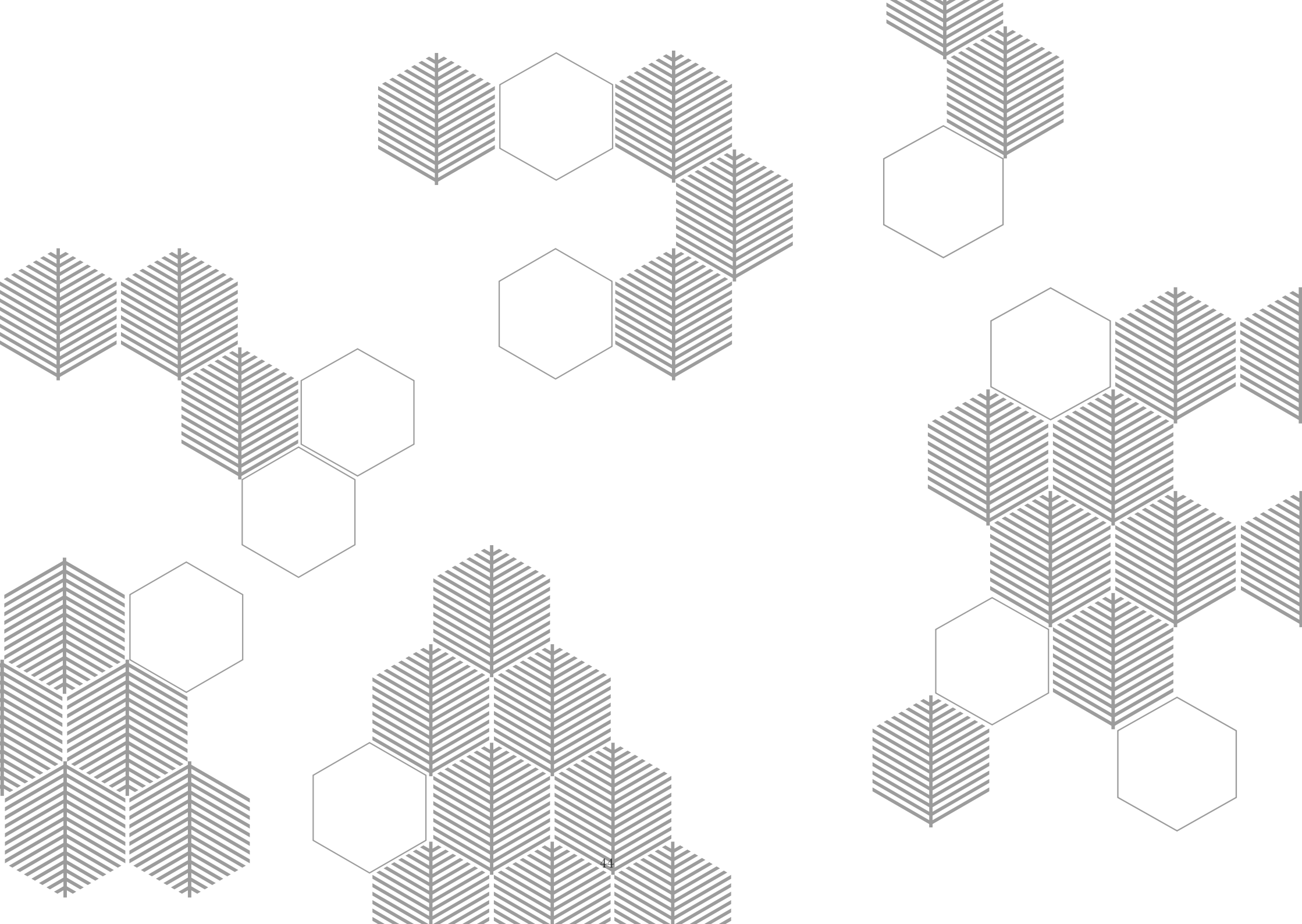
I flowed and leapt like water,
fallen far too far, too deep.
Breath growing rampant. Talons hanging.
Grounds arose in us.

The talking assumed many forms
I had meant to tell you that
there are doors standing open

The mind was always fluid.
In my side, soft as a beast
was a man who makes people.

Sometimes I woke up in another city,
but no heart was ever tame there.
The road chose. I held in me
a heaven.

Lies van Gasse

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© original poems: Lies van Gasse
© translations into Slovak: Lucia Matejková
© translations into English: Rosalind Buck
© Ars Poetica, 2017

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Ars Poetica, o.z., Vlčkova 18, 811 05 Bratislava

Editor: Martin Solotruk
Slovak proofreading: Jaroslav Hochel
Graphic design & layout: Lívia Kožušková
Production coordination: Martina Straková

ISBN 978-80-89283-90-3

www.arspoetica.sk
www.facebook.com/ARS.POETICA.sk
www.versopolis.com

VERSOPOLIS
where
poetry
lives

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

